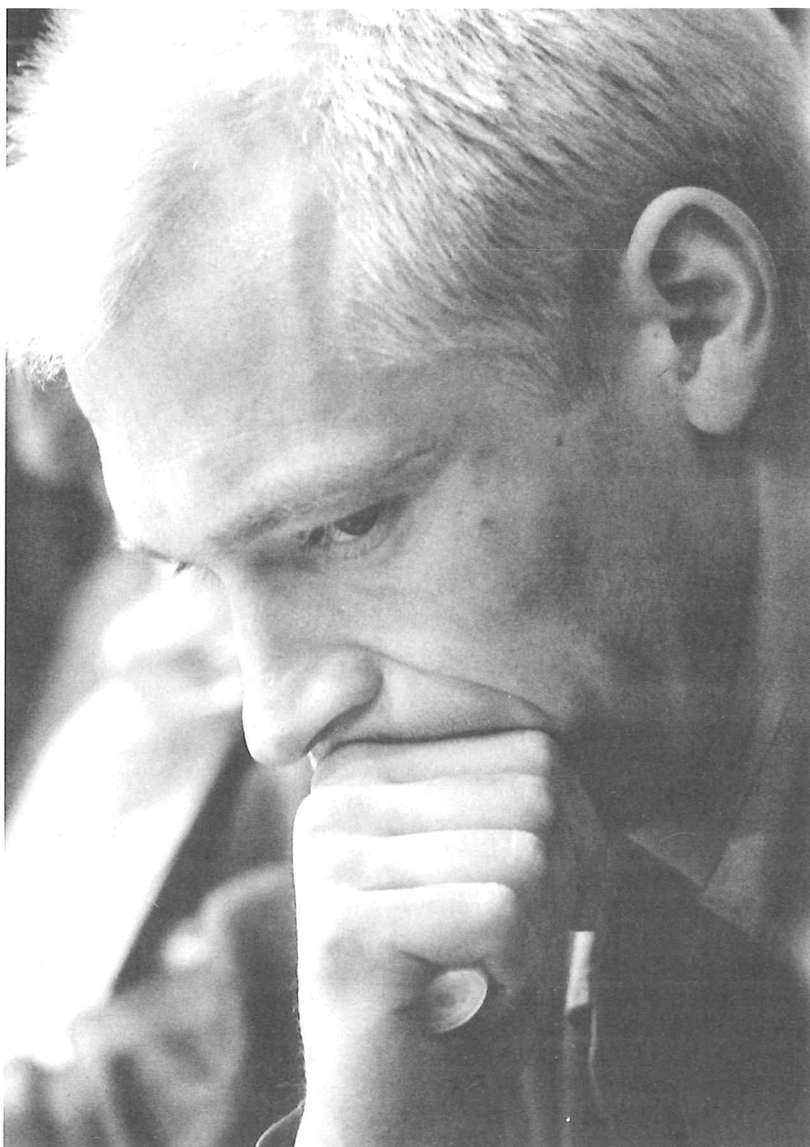


Luk Perceval

‘Het gevaar van een kleine groep is dat je mekaar gaat bewonderen. Dat wil ik doorbreken.’

In 1987 regisseerde Luk Perceval Othello, een voorstelling die hij zijn ‘primal scream’ noemde: op zoek naar de naaktheid van het theater.

Welke weg hebben Perceval en de Blauwe Maandag Compagnie sedertdien afgelegd en hoe Vlaams zijn Voader, Wilde Lea en Boste?



Etcetera: Ben je nog altijd op zoek naar de naaktheid van het theater?

Perceval: Die uitspraak moet genuanceerd worden. Ik voelde toen emotioneel aan welke richting ik uit wilde maar had nog geen terminologie, nog geen abc. *Othello* had als uitgangspunt: er is pas communicatie met het publiek als er communicatie is tussen de spelers op de scène. Met communicatie bedoel ik in eerste instantie een eerstegraads luisteren naar elkaar. Later kan daar een geestelijke communicatie bijkomen. Omdat ik *Othello* wilde maken met een groep vrienden, ging ik ervan uit dat die communicatie op de scène geen probleem was. Het tegendeel bleek waar. Het repetitieproces van *Othello* is een van de akeligste dingen die ik in mijn leven heb meegemaakt, omdat ik dat abc miste en alleen maar emotioneel kon uitdrukken waar ik naartoe wilde. Ik wou geen decor, alleen maar stoelen. Later heb ik dat meer theoretisch kunnen onderbouwen, maar toen was het: ik zie stoelen en daarmee uit. De vriendschap heeft daar erg on-dergeleden, maar het is ook een rijke ervaring geweest. We zijn mekaar blijven ontmoeten. En in discussies duikt *Othello* steeds weer op.

Het is mij almaar duidelijker geworden waarom ik het theater wil weghalen uit zijn illustrativiteit, het steeds meer wil kaderen in... ik weet niet of je dat een ‘nieuwe esthetiek’ kan noemen. De film en de televisie hebben ons dat al lang voorgedaan. In een volgende fase wil ik een unieke vertelwijze bereiken. Dat vind ik het doel van BMC: op zoek gaan naar een unieke ensembletaal die het theater terugschenkt aan het moment, er een belevenis van maakt. Dat heeft nog altijd te maken met *Othello*, omdat we sindsdien steeds verder zijn gegaan. Het conflict met Guy Joosten is ontstaan omdat ik dat ideeëngoed wilde verderzetten. Guy had andere ambities en ideeën. De split was onvermijdelijk. Ik denk dat de samenwerking met Johan Dehollander en Arne Sierens een stap verder is in die evolutie.

Het theater na Freud

Etcetera: Kan je die evolutie omschrijven?

Perceval: Het heeft te maken met de psychoanalyse. Na Freud zijn in het theater een aantal elementen in verband met de psychologie van de personages overbodig geworden. We zijn meer en meer door de psychoanalyse getraind om associatief te kijken. Hoe ver dat associatief kijken reikt, weet ik niet. Het is in elk geval het parcours dat wij aftasten.

Etcetera: Een aantal dingen die je vroeger op de scène moest tonen, hoef je vandaag niet meer te tonen?

Perceval: Of dat ‘moest’ weet ik niet, wij dachten dat we ze moesten tonen, om een onderliggend verhaal, een thema duidelijk te maken. Het is voor mij een ontdekking dat het allemaal veel vrijer kan. Het valt me telkens op dat bij de eerste lezing van een stuk, nog los van

Luk Perceval / Luk Monsaert